

Κάμαλα Χάρις

ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΜΑΣ

Μια αμερικανική διαδρομή

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Πρώτο

ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ακόμη θυμάμαι την πρώτη φορά που βρέθηκα στο Ανώτατο Δικαστήριο της κομητείας της Αλαμίντα, στο Όουκλαντ της Καλιφόρνια, ως υπάλληλος. Ήταν το 1988, το τελευταίο καλοκαίρι των σπουδών μου στη νομική σχολή, και μαζί με άλλα εννέα άτομα θα κάναμε πρακτική άσκηση στο γραφείο του περιφερειακού εισαγγελέα. Είχα την αίσθηση πως ήθελα να γίνω δημόσιος κατηγορος, να βρίσκομαι στην πρώτη γραμμή των μεταρρυθμίσεων στον τομέα της ποινικής δικαιοσύνης, να προστατεύω τους ευάλωτους. Επειδή όμως δεν είχα προσωπική εμπειρία της συγκεκριμένης θέσης, δεν είχα αποφασίσει ακόμη.

Ο ήλιος έλαμπε πάνω από το δικαστήριο. Το κτίριο δέσποζε στις όχθες της λίμνης Μέριτ, πιο ψηλό και πιο επιβλητικό απ' όλα τα γειτονικά κτίσματα. Από κάποιες απόψεις έμοιαζε με αρχιτεκτονικό θαύμα ξένης πρωτεύουσας, με τη γρανιτένια βάση του και τον τσιμεντένιο πύργο του, που υψωνόταν για να συναντήσει τη χρυσαφένια στέγη.

Από άλλες απόψεις, όμως, η ομοιότητά του με γαμήλια τούρτα αρ ντε-κό ήταν απίστευτη.

Το ίδιο το γραφείο του περιφερειακού εισαγγελέα της κομητείας της Αλαμίντα ήταν κάτι σαν θρύλος. Από εκεί είχε περάσει ο Ερλ Γουόρεν πριν γίνει γενικός εισαγγελέας της Καλιφόρνια και, αργότερα, ένας από τους σπουδαιότερους προέδρους του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτόν σκεφτόμουν εκείνο το πρωί όπως περνούσα μπροστά από τα εντυπωσιακά ψηφιδωτά στον προθάλαμο, τα οποία απεικόνιζαν την πρώιμη ιστορία της Καλιφόρνια. Χρειάστηκε να περάσουν δεκαπέντε χρόνια πριν φτάσουν τα λόγια του Γουόρεν –ότι ο φυλετικός διαχωρισμός ήταν «εγγενώς άνισος»– στο Μπέρκλεϊ της Καλιφόρνια. Ευτυχώς είχα προλάβει· η τάξη μου στο δημοτικό σχολείο ήταν η δεύτερη στην πόλη μου που κατάργησε τον φυλετικό διαχωρισμό μέσω των μεικτών σχολικών λεωφορείων.

Έφτασα πρώτη στην ενημερωτική συνάντηση. Μετά από λίγα λεπτά έκαναν την εμφάνισή τους και οι υπόλοιποι συνάδελφοί μου. Μόνο μία γυναίκα υπήρχε ανάμεσά τους, η Έιμι Ρέσνερ. Μόλις ολοκληρώθηκε η συνάντηση, την πλησίασα και της ζήτησα τον αριθμό τηλεφώνου της. Στο ανδροκρατούμενο εκείνο περιβάλλον ήταν εξαιρετικά ευχάριστη η παρουσία γυναίκας συναδέλφου.

Ως ασκούμενοι, προφανώς και είχαμε ελάχιστη εξουσία ή επιρροή. Δουλειά μας ήταν κυρίως να μαθαίνουμε και να παρατηρούμε, αλλά και να βοηθάμε όπου μας χρειάζονταν. Ήταν μια ευκαιρία να δούμε πώς λειτουργούσε το ποινικό δικαστικό σύστημα από μέσα, πώς ήταν να αποδίδεται δικαιοσύνη – αλλά και να μην αποδίδεται. Μας τοποθέτησαν δίπλα σε δικηγόρους που αναλάμβαναν κάθε λογής υποθέσεις, από τροχαίες παραβάσεις έως ανθρωποκτονίες, και είχαμε τη δυνατότητα να βρισκόμαστε στον ίδιο χώρο –και να συμμετέχουμε στη διαδικασία– της προετοιμασίας μιας υπόθεσης.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την περίοδο που ο επιτηρητής μου δούλευε πάνω σε μια υπόθεση εμπορίου ναρκωτικών. Η αστυνομία είχε συλλάβει αρκε-

τά άτομα σε μια έφοδο, συμπεριλαμβανομένου και ενός αθώου περαστικού: μιας γυναίκας που βρέθηκε στο λάθος μέρος τη λάθος ώρα και έτυχε να πέσει στα δίχτυα της αστυνομίας. Δεν την είχα δει. Δεν ήξερα ποια ήταν ή πώς ήταν. Δεν είχα καμία σχέση μαζί της, πέρα από την αναφορά που εξέταζα. Ωστόσο, είχε κάτι που μου τράβηξε την προσοχή.

Ήταν αργά το απόγευμα μιας Παρασκευής και οι περισσότεροι είχαν γυρίσει στο σπίτι τους για το Σαββατοκύριακο. Κατά πάσα πιθανότητα δεν θα παρουσιαζόταν μπροστά σε δικαστή πριν από τη Δευτέρα. Αυτό σήμαινε ότι θα περνούσε το Σαββατοκύριακό της στη φυλακή.

Δουλεύει τα Σαββατοκύριακα; Θα πρέπει να εξηγήσει στον εργοδότη της πού ήταν; Θα την απέλυαν; Και το κυριότερο, ήξερα ότι είχε μικρά παιδιά. Ξέρουν ότι είναι φυλακή; Μπορεί να νομίσουν ότι έκανε κάτι άσχημο. Ποιος θα τα φροντίσει τώρα; Υπάρχει κάποιος; Ίσως ειδοποιήσουν τις Κοινωνικές Υπηρεσίες. Θεέ μου, μπορεί να της πάρουν τα παιδιά!

Η φυλάκιση αυτής της γυναίκας έβαζε σε κίνδυνο τα πάντα: την οικογένειά της, τη δουλειά της, τη θέση της στην κοινότητα, την αξιοπρέπεια, την ελευθερία της. Και δεν είχε καν παραβιάσει τον νόμο.

Έτρεξα στον γραμματέα έδρας και ζήτησα να δικάσουν την υπόθεσή της άμεσα, την ίδια εκείνη μέρα. Παρακάλεσα. Ικέτευσα. Αν ο δικαστής μπορούσε να επιστρέψει στην έδρα του για πέντε λεπτά, θα μπορούσαμε να την απελευθερώσουμε. Η μόνη μου σκέψη ήταν η οικογένειά της, τα τρομαγμένα παιδιά της. Τελικά, και ενώ είχε αρχίσει να βραδιάζει, ο δικαστής επέστρεψε. Τον παρακολουθούσα και τον άκουγα καθώς εξέταζε την υπόθεσή της και περίμενα να δώσει την εντολή. Τότε, με ένα χτύπημα του σφυριού του, έτσι απλά, η γυναίκα αφέθηκε ελεύθερη. Δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να τη συναντήσω, μα δεν θα την ξεχάσω ποτέ.

Η στιγμή εκείνη καθόρισε τη ζωή μου. Κατάλαβα πόσο ασύλληπτα σοβαρό και βαθύτατα ανθρώπινο ήταν το διακύβευμα ακόμα και στο περιθώριο του ποινικού δικαστικού συστήματος. Συνειδητοποίησα πως άνθρωποι που νοιάζονται μπορούν να αποδώσουν δικαιοσύνη ακόμα

και αν είναι ασκούμενοι, όπως εγώ, και η εξουσία τους περιορισμένη. Ήταν μια στιγμή αποκαλυπτική, αφού κατέδειξε τη σπουδαιότητα του να είναι οι εισαγγελείς άνθρωποι συμπονετικοί. Χρόνια πριν εκλεγώ για να αναλάβω ένα από τα σημαντικά εισαγγελικά αξιώματα, αυτή ήταν μία από τις νίκες μου που είχαν το μεγαλύτερο βάρος. Ήξερα πως εκείνη η γυναίκα θα επέστρεφε στο σπίτι της.

Όπως ήξερα και το είδος της δουλειάς που ήθελα να κάνω και ποιον ήθελα να υπηρετώ.

Το δικαστήριο δεν απείχε πολύ από το μέρος όπου γεννήθηκα το 1964, το Όουκλαντ της Καλιφόρνια, ενώ πέρασα τα σχολικά μου χρόνια μεταξύ Όουκλαντ και Μπέρκλεϊ.

Ο πατέρας μου, ο Ντόναλντ Χάρις, γεννήθηκε στην Τζαμάικα το 1938. Ήταν ένας άριστος μαθητής, που μετανάστευσε στις Ηνωμένες Πολιτείες όταν έγινε δεκτός στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια στο Μπέρκλεϊ. Σπούδασε οικονομικά και, στη συνέχεια, δίδαξε οικονομικά στο Στάνφορντ, όπου παραμένει επίτιμος καθηγητής.

Η ζωή της μητέρας μου ξεκίνησε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, στην Ανατολή, στη νότια Ινδία. Η Σιάμαλα Γκοπάλαν ήταν η μεγαλύτερη από τέσσερα παιδιά – τρία κορίτσια και ένα αγόρι. Όπως και ο πατέρας μου, ήταν χαρισματική μαθήτρια και, όταν φάνηκε το πάθος της για την επιστήμη, οι γονείς της την ενθάρρυναν και τη στήριξαν.

Αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο του Δελχί στα δεκαεννιά της χρόνια. Και δεν σταμάτησε εκεί. Έκανε αίτηση για ένα μεταπτυχιακό πρόγραμμα στο Μπέρκλεϊ, ένα πανεπιστήμιο που δεν είχε δει ποτέ, σε μια χώρα που δεν είχε επισκεφτεί ποτέ. Μου είναι δύσκολο να φανταστώ πόσο επώδυνο θα ήταν για τους γονείς της να την αφήσουν να φύγει. Τα αεροπορικά ταξίδια μόλις που είχαν αρχίσει να εξαπλώνονται στην υφήλιο. Δεν θα ήταν εύκολο να κρατήσουν επαφή. Παρ' όλα αυτά, όταν η μητέρα μου ζήτησε την άδειά τους για να μετακομίσει στην Καλιφόρνια, οι παππούδες μου δεν την εμπόδισαν. Ήταν έφηβη όταν εγκατέλειψε το σπίτι της για το Μπέρκλεϊ, το 1958, για να απο-

κτήσει το διδακτορικό της στη διατροφολογία και στην ενδοκρινολογία και να εργαστεί στην έρευνα για τον καρκίνο του μαστού.

Η συμφωνία ήταν η μητέρα μου να επιστρέψει στην Ινδία όταν θα ολοκλήρωνε τις σπουδές της. Οι γονείς της είχαν παντρευτεί από προξενιό. Υποτίθεται πως και η μητέρα μου θα ακολουθούσε το ίδιο μονοπάτι. Μόνο που η μοίρα είχε άλλα σχέδια. Γνώρισε και ερωτεύτηκε τον πατέρα μου στο Μπέρκλεϊ, στο κίνημα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπου συμμετείχαν και οι δύο. Ο γάμος της –και η απόφασή της να μείνει στις Ηνωμένες Πολιτείες– ήταν οι υπέρτατες δηλώσεις ανεξαρτησίας και αγάπης.

Οι γονείς μου απέκτησαν δύο κόρες. Η μητέρα μου έλαβε το διδακτορικό της στα είκοσι πέντε της χρόνια, την ίδια χρονιά που γεννήθηκα εγώ. Η λατρεμένη μου αδελφή, η Μάγια, ήρθε δύο χρόνια αργότερα. Σύμφωνα με την οικογενειακή παράδοση, και στις δύο εγκυμοσύνες η μητέρα μου εργαζόταν ώσπου να την πιάσουν οι πόνοι του τοκετού – την πρώτη φορά έσπασαν τα νερά της ενώ ήταν στο εργαστήριο και την άλλη ενώ έφτιαχνε στρούντελ μήλου. (Και στις δύο περιπτώσεις, απ' όσο ήξερα τη μαμά μου, θα είχε επιμείνει να τελειώσει τη δουλειά της πριν πάει στο νοσοκομείο.)

Τα πρώτα εκείνα χρόνια ήταν χαρούμενα και ανέμελα. Μου άρεσε να είμαι έξω και θυμάμαι πως, όταν ήμουν μικρό κορίτσι, ο πατέρας μου ήθελε να τρέχω ελεύθερη. Έλεγε στη μητέρα μου: «Άσ' τη να τρέξει, Σιάμαλα». Και ύστερα γύριζε σ' εμένα και φώναζε: «Τρέχα, Κάμαλα. Όσο πιο γρήγορα μπορείς. Τρέχα». Τότε τα πόδια μου έβγαζαν φτερά, ο άνεμος φυσούσε το πρόσωπό μου και είχα την αίσθηση πως μπορούσα να κάνω τα πάντα. (Και δεν είναι τυχαίο ότι έχω πολλές αναμνήσεις με τη μητέρα μου να βάζει τσιρότο στα γδαρμένα μου γόνατα.)

Στο σπίτι μας κυριαρχούσε η μουσική. Στη μητέρα μου άρεσε πολύ να τραγουδά γκόσπελ – από τις πρώτες δουλειές της Αρίθα Φράνκλιν έως τους Edwin Hawkins Singers. Στην Ινδία είχε κερδίσει βραβείο για την ερμηνεία της στο τραγούδι και μου άρεσε τόσο να ακούω τη φωνή της. Ο πατέρας μου αγαπούσε τη μουσική όπως και η μητέρα μου. Είχε

πολύ μεγάλη συλλογή τζαζ μουσικής· τόσο πολλά άλμπουμ, που είχαν γεμίσει τα ράφια σε έναν από τους τοίχους. Κάθε βράδυ κοιμόμουν υπό τους ήχους της μουσικής του Θελόνιους Μονκ, του Τζον Κολτρίν ή του Μάιλς Ντέιβις.

Δυστυχώς, η αρμονική σχέση των γονιών μου δεν κράτησε. Με τον καιρό, η κατάσταση έγινε πιο δύσκολη. Έπαψαν να φέρονται καλά ο ένας στον άλλο. Ήξερα πως υπήρχε αγάπη, ωστόσο μάλλον είχαν γίνει όπως το λάδι με το νερό. Όσπου να κλείσω τα πέντε, ο δεσμός ανάμεσά τους είχε ξεφτίσει κάτω από το βάρος της ασυμφωνίας χαρακτήρων. Χώρισαν όταν ο πατέρας μου βρήκε δουλειά στο Πανεπιστήμιο του Γουισκόνσιν και πήραν διαζύγιο μερικά χρόνια αργότερα. Δεν καβγάδισαν για τα χρήματα. Μόνο για το ποιος θα έπαιρνε τα βιβλία.

Σκεφτόμουν συχνά πως, αν ήταν λίγο μεγαλύτεροι σε ηλικία και περισσότερο ώριμοι συναισθηματικά, ενδεχομένως ο γάμος τους να είχε αντέξει. Αλλά ήταν πολύ νέοι. Ο πατέρας μου ήταν το πρώτο αγόρι της μητέρας μου.

Δεν ήταν εύκολο για κανέναν από τους δύο. Νομίζω πως, για τη μητέρα μου, το διαζύγιο αντιπροσώπευε μια αποτυχία που δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό της. Ο γάμος της ήταν πράξη επαναστατική όσο και μια δήλωση αγάπης. Δυσκολεύτηκε να το εξηγήσει στους γονείς της. Και φαντάζομαι πως θα αντιμετώπισε ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα όταν επιχείρησε να τους εξηγήσει το διαζύγιο. Αμφιβάλλω αν της είπαν «σ' τα λέγαμε εμείς», ωστόσο πιστεύω ότι τα λόγια αυτά αντηχούσαν στο μυαλό της.

Η Μάγια ήταν ακόμη νήπιο όταν χώρισαν και πολύ μικρή για να καταλάβει τι γινόταν ή να νιώσει τη δυσκολία της όλης κατάστασης. Συχνά νιώθω τύψεις για όσα δεν πρόλαβε να βιώσει η Μάγια· εγώ είχα δει τους γονείς μας ευτυχισμένους, εκείνη όχι.

Ο πατέρας μου συνέχισε να είναι κομμάτι της ζωής μας. Τον βλέπαμε τα Σαββατοκύριακα και περνούσαμε τα καλοκαίρια μαζί του στο Πάλο Άλτο. Η μητέρα μας, όμως, ήταν εκείνη που ανέλαβε στην ουσία την ανατροφή μας. Χάρη σε αυτή γίναμε οι γυναίκες που είμαστε σήμερα.

Και ήταν μοναδική. Η μητέρα μου είχε ύψος 1,55, και όμως για μένα ήταν πάντα ψηλή έως και δύο μέτρα. Ήταν έξυπνη και σκληρή, δυναμική και προστατευτική. Ήταν γενναιόδωρη, αφοσιωμένη και αστεία. Είχε μόνο δύο στόχους στη ζωή της: να μεγαλώσει τις δύο κόρες της και να βρει θεραπεία για τον καρκίνο του μαστού. Μας πίεζε πολύ και είχε υψηλές προσδοκίες από μας. Στο μεταξύ, μας έκανε να νιώθουμε ξεχωριστές, σαν να μπορούσαμε να κάνουμε τα πάντα αν επικεντρωνόμασταν σε αυτό που θέλαμε.

Η μητέρα μου είχε μεγαλώσει σε ένα σπίτι όπου ο πολιτικός ακτιβισμός και η ενασχόληση με τα κοινά ήταν βασικά χαρακτηριστικά. Η μητέρα της, η γιαγιά μου, η Ράτζαμ Γκοπάλαν, δεν είχε πάει ποτέ στο λύκειο, αλλά ήταν εξαιρετικά δραστήρια στην κοινότητά της. Φιλοξενούσε γυναίκες τις οποίες κακοποιούσαν οι σύζυγοί τους και ύστερα τους τηλεφωνούσε και τους έλεγε ότι ή θα άλλαζαν συμπεριφορά ή θα τους φρόντιζε αναλόγως. Συνήθιζε να μαζεύει τις γυναίκες του χωριού και να τους μιλά για την αντισύλληψη. Ο παππούς μου, Π. Β. Γκοπάλαν, ήταν μέλος του κινήματος για την ανεξαρτησία της Ινδίας. Τελικά, ως ανώτατος διπλωμάτης της ινδικής κυβέρνησης, πέρασαν με τη γιαγιά μου ένα διάστημα στη Ζάμπια μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της και βοήθησαν στην εγκατάσταση προσφύγων. Του άρεσε να αστειεύεται και να λέει ότι ο ακτιβισμός της γιαγιάς μου κάποια στιγμή θα τον έβαζε σε μπελάδες. Ήξερα, όμως, ότι δεν υπήρχε περίπτωση να την εμποδίσει. Η μητέρα μου έμαθε από τους γονείς της ότι η υπηρεσία στους άλλους έδινε σκοπό και νόημα στη ζωή. Το ίδιο μάθαμε εγώ και η Μάγια από τη μητέρα μας.

Η μητέρα μου κληρονόμησε τη δύναμη και το σθένος της γιαγιάς μου. Όσοι τις γνώριζαν ήξεραν ότι δεν μπορούσαν να τα βάλουν μαζί τους. Αλλά και από τους δύο γονείς της η μητέρα μου απέκτησε έντονη πολιτική συνείδηση. Είχε επίγνωση της ιστορίας, των αγώνων, των ανισοτήτων. Γεννήθηκε με μια έμφυτη αίσθηση δικαιοσύνης στην ψυχή της.

Οι γονείς μου με έβαζαν στο καροτσάκι και με έπαιρναν μαζί τους

στις πορείες για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Θυμάμαι αόριστα μια θάλασσα από πόδια, μια παλλόμενη ενέργεια, φωνές και συνθήματα. Η κοινωνική δικαιοσύνη δέσποζε στις οικογενειακές μας συζητήσεις. Στη μητέρα μου άρεσε να διηγείται μια ιστορία από την εποχή που ήμουν ένα γκρινιάρικο νήπιο. «Τι θέλεις;» με ρωτούσε στην προσπάθειά της να με ηρεμήσει. «Ελευθεγία!» της φώναζα εγώ.

Η μητέρα μου είχε έναν κύκλο στενών φίλων που στην πραγματικότητα ήταν κάτι σαν αδελφές. Μία από αυτές ήταν η νονά μου, η συνάδελφος της από το Μπέρκλεϊ, η «θεία Μαίρη», όπως την αποκαλούσα εγώ. Γνωρίστηκαν μέσω του κινήματος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που είχε αρχίσει να διαμορφώνεται στις αρχές της δεκαετίας του '60, κύριο θέμα συζήτησης από τους δρόμους του Όουκλαντ έως τη Σπράουλ Πλάζα του Μπέρκλεϊ. Κι ενώ οι μαύροι φοιτητές τάσσονταν κατά της αδικίας, μια ομάδα ένθερμων, πανέξυπνων και πολιτικά δραστηριοποιημένων νεαρών αντρών και γυναικών γνωρίστηκαν μεταξύ τους – ανάμεσα τους και η μητέρα μου και η θεία Μαίρη.

Συμμετείχαν σε ειρηνικές διαμαρτυρίες και δέχονταν επιθέσεις από τις μάνικες της αστυνομίας. Έκαναν πορείες κατά του πολέμου του Βιετνάμ και υπέρ των πολιτικών δικαιωμάτων και του δικαιώματος ψήφου. Πήγαν μαζί να δουν τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ στην ομιλία του στο Μπέρκλεϊ και η μητέρα μου είχε την ευκαιρία να τον συναντήσει. Μου είπε ότι, σε μια αντιπολεμική διαμαρτυρία, οι διαδηλωτές ήρθαν αντιμέτωποι με τους Hell's Angels*. Και σε μια άλλη αναγκάστηκε να τραπεί σε φυγή με τους φίλους της, ενώ με είχε μαζί της στο καρότσι, όταν ξέσπασαν βίαιες συγκρούσεις σε βάρος των διαδηλωτών.

Οι γονείς μου και οι φίλοι τους, βέβαια, δεν ήταν απλώς διαδηλωτές. Ήταν σπουδαίοι στοχαστές, προωθούσαν σημαντικές ιδέες, οργάνωναν

* Οι Hell's Angels («Άγγελοι της Κολάσεως») είναι η διάσημη οργάνωση λευκών μηχανόβιων με τα χαρακτηριστικά πέτσινα μπουφάν και τις μοτοσοκλέτες Harley Davidson, που ιδρύθηκε στην Καλιφόρνια το 1948 από μια ομάδα νεαρών απομάχων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

την κοινότητά τους. Η θεία Μαίρη, ο αδελφός της (ο «θείος Φρέντι»), η μητέρα μου και ο πατέρας μου, όπως και άλλοι δώδεκα περίπου φοιτητές, συγκρότησαν μια ομάδα μελέτης για να διαβάσουν τους μαύρους συγγραφείς που αγνοούσε το πανεπιστήμιο. Συναντιόνταν τις Κυριακές στο σπίτι της θείας Μαίρη και του θείου Φρέντι, στην οδό Χάρμον, όπου καταβρόχθιζαν Ραλφ Έλισον, συζητούσαν για τον Κάρτερ Τ. Γούντσον, διαφωνούσαν για τον Γ.Ε.Μ. Ντι Μπούα. Κουβέντιαζαν για το απαρτχάιντ, για την αφρικανική αποαποικιοποίηση, για τα απελευθερωτικά κινήματα στον αναπτυσσόμενο κόσμο και για την ιστορία του ρατσισμού στην Αμερική. Και δεν μιλούσαν απλώς για όλα αυτά. Ένωσαν την επιτακτική ανάγκη να αγωνιστούν. Έτσι, στις συγκεντρώσεις τους υπήρχαν και επιφανείς καλεσμένοι, συμπεριλαμβανομένων και ηγετικών φυσιογνωμιών των πολιτικών δικαιωμάτων αλλά και διανοουμένων, όπως του Λίροϊ Τζόουνς και της Φάνι Λου Χάμερ.

Μετά το Μπέρκλεϊ, η θεία Μαίρη ξεκίνησε να διδάσκει στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Σαν Φρανσίσκο, όπου συνέχισε να τιμά και να εκθειάζει τη μαύρη εμπειρία. Το πανεπιστήμιο αυτό είχε ένα Πειραματικό Κολέγιο που διαχειρίζονταν οι φοιτητές και, το 1966, ένας άλλος αγαπημένος φίλος της μητέρας μου, τον οποίο αποκαλούσα «θείο Όμπρι», δίδαξε στην πρώτη τάξη αφροαμερικανικών σπουδών του κολεγίου. Η εν λόγω πανεπιστημιούπολη λειτούργησε ως δοκιμαστικός χώρος για τον επαναπροσδιορισμό του νοήματος και της ουσίας της ανώτατης εκπαίδευσης.

Αυτοί ήταν οι άνθρωποι της μητέρας μου. Σε μια χώρα όπου δεν είχε οικογένεια, όλοι αυτοί ήταν η οικογένειά της – και η μητέρα μου ήταν η δική τους. Σχεδόν από την πρώτη στιγμή που έφτασε από την Ινδία, επέλεξε τη μαύρη κοινότητα, η οποία την καλωσόρισε και την περιέβαλε με την αγάπη της. Αυτό ήταν το θεμέλιο της νέας της ζωής στην Αμερική.

Εκτός από τη θεία Μαίρη, στενή φίλη και έμπιστη της μητέρας μου ήταν η θεία Λενόρ. Επίσης, θυμάμαι με αγάπη έναν από τους μέντορες της μητέρας μου, τον Χάουαρντ, λαμπρό ενδοκρινολόγο, που την είχε

υπό την προστασία του. Όταν ήμουν μικρή, μου χάρισε ένα μαργαριταρένιο κολιέ που είχε φέρει από ένα ταξίδι του στην Ιαπωνία. (Από τότε τα μαργαριτάρια παραμένουν από τα αγαπημένα μου κοσμήματα!)

Επίσης, ήμουν πολύ δεμένη με τον αδελφό της μητέρας μου, τον Μπαλού, και τις δύο αδελφές της, τη Σάραλα και την Τσίτι (την οποία αποκαλούσα «Τσίτι», δηλαδή «μικρότερη μητέρα»). Ζούσαν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά και σπάνια βλεπόμασταν. Παρ' όλα αυτά, μέσα από τα υπεραστικά τηλεφωνήματα, τα περιστασιακά ταξίδια μας στην Ινδία, τα γράμματα και τις κάρτες που ανταλλάσσαμε, η αίσθηση ότι ήμασταν όλοι μια οικογένεια – η αίσθηση εγγύτητας, οικειότητας και εμπιστοσύνης – έσβηνε τις αποστάσεις. Τότε έμαθα για πρώτη φορά πως μπορείς να έχεις στενές σχέσεις με ανθρώπους ακόμα και αν δεν τους βλέπεις καθημερινά. Πάντα ήμασταν στο πλευρό ο ένας του άλλου όποτε παρουσιαζόταν ανάγκη.

ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΜΑΣ

Μια αμερικανική διαδρομή

Ένα βιβλίο για τις θεμελιώδεις αλήθειες που ενώνουν τον αμερικανικό λαό και για τον δύσκολο αγώνα της αναγνώρισης και διαχείρισής τους, από την πένα μιας από τις πιο αξιοθαύμαστες εκπροσώπους της πολιτικής ηγεσίας της Αμερικής.

Η δέσμευση της αντιπροέδρου των ΗΠΑ, Κάμαλα Χάρις, να λέει την αλήθεια είναι άμεσα συνδεδεμένη με την ανατροφή της. Κόρη μεταναστών, μεγάλωσε στο Όουκλαντ της Καλιφόρνια, σε μια κοινότητα που ενδιαφερόταν βαθιά για την κοινωνική δικαιοσύνη. Μεγαλώνοντας, η Χάρις δεν έκρυψε ποτέ το πάθος της για τη δικαιοσύνη και, όταν έγινε βοηθός περιφερειακού εισαγγελέα με την αποφοίτησή της από τη Νομική Σχολή, εδραιώθηκε αμέσως ως μία από τις πρωτοπόρους στον αγώνα για τη μεταρρύθμιση του συστήματος επιβολής του νόμου στην Αμερική. Εξελέγη πολύ γρήγορα περιφερειακή εισαγγελέα του Σαν Φρανσίσκο και εξελίχθηκε στην κορυφαία αξιωματούχο επιβολής του νόμου στην πολιτεία της Καλιφόρνια.

Οι Αλήθειες μας είναι ένα βιβλίο που λαμβάνει υπόψη τις μεγάλες προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε όλοι μας και χρησιμοποιεί την αποθησαυρισμένη σοφία και γνώση που η Κάμαλα Χάρις έχει συλλέξει τόσο στο πλαίσιο της καριέρας της όσο και από τα άτομα που την έχουν εμπνεύσει περισσότερο, ενώ αποτελεί και εξαιρετικό παράδειγμα επίλυσης προβλημάτων, διαχείρισης κρίσεων και ηγεσίας σε ιδιαίτερα απαιτητικές εποχές.

Μέσα από τη δική της πορεία στη ζωή και τα μεγάλα επιτεύγματα της εποχής μας, η Κάμαλα Χάρις επικοινωνεί ένα όραμα κοινού αγώνα, κοινού σκοπού και κοινών αξιών.

www.minoas.gr

9 786180 217988
ISBN 978-618-02-1798-8

ΚΩΔ. 31505